

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**, nar. X
bytem X
zastoupena Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D., advokátem
sídlem Vodičkova 729/11, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 12. 2020 se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného a domáhala se vydání rozhodnutí, kterým by soud přikázal žalovanému rozhodnout o celém předmětu žádosti o poskytnutí informace ze dne 31. 10. 2020, která je vedena žalovaným pod sp. zn. 09615/2020-ERU.

II. Podání účastníků

2. Žalobkyně v podané žalobě nejprve shrnula osm informací, o jejichž poskytnutí žádala dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a následně namítla, že neobdržela odpověď na otázky 1., 2., 3. a 4. a následně na otázky, které souvisely s otázkou č. 4., tj. na otázky č. 5., 6., 7. a 8.
3. Žalovaný uvedl, že skutečně dne 31. 10. 2020 obdržel žádost o informace s tím, že žalobkyně jako svoji korespondenční adresu uvedla e-mailovou adresu X, na kterou bylo žalobkyni doručeno sdělení s poskytnutím informací a následně i rozhodnutí o stížnosti žalobkyně proti poskytnutí informací. Žalovaný uvedl, že se žádné nečinnosti nedopustil a že žalobkyně „(zřejmě úmyslně) zcela zamlčela skutečnost“, že jí bylo rozhodnutí o vyřízení stížnosti doručeno.
4. Žalobkyně v replice setrvala na žalobních bodech a uvedla, že brojí proti nečinnosti žalovaného, nikoliv proti rozhodnutí jeho nadřízeného orgánu, které jí nebylo nikdy doručováno.

III. Posouzení věci soudem

5. Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl ve věci bez nařízení jednání poté, co na základě podané žaloby přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost dle zákona o svobodném přístupu k informacím datovanou dnem 31. 10. 2020, kterou se domáhala poskytnutí celkem osmi specifikovaných informací. Dále z obsahu správního spisu plyne, že dne 18. 10. 2020 bylo žalobkyni adresováno podání, kterým žalovaný poskytl žalobkyni osm shodně rubrikovaných odpovědí na její žádost o poskytnutí informace. S tímto způsobem vyřízení žádosti žalobkyně nesouhlasila a podala stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (ze dne 22. 11. 2020), o které rozhodla Rada žalovaného rozhodnutím ze dne 8. 12. 2020, č. j. 09615-6/2020-ERU.
7. Z podané žádosti o informace, která je součástí správního spisu, lze jednoznačně dovodit, že tato navazuje na předchozí spory žalobkyně a žalovaného v souvislosti s nečinností žalovaného, o které nakonec rozhodoval zdejší soud ve věci sp. zn. 31A 9/2020, a není sporné, že v konečném usnesení v předmětné věci uložil soud žalovanému uhradit náklady řízení. Z podané žádosti lze v souvislosti s uvedenou věcí dovodit, že žalobkyně předpokládá, že vznikly žalovanému v souvislosti s nečinností v uvedené věci náklady, a to jak mzdové, tak i náklady v souvislosti s vedením soudního řízení, které následně spojuje se závěrem, že žalovanému vznikla škoda (viz body 4. až 8. žádosti o poskytnutí informace).

a) K přípustnosti žaloby

8. V otázce přípustnosti žaloby je podstatná ta skutečnost, že stížnost podle § 16a odst. 1 informačního zákona představuje kombinovaný prostředek nápravy proti nečinnosti [není-li žádost zcela nebo částečně vůbec vyřízena – § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona] a zároveň opravného prostředku proti úkonům, které lze považovat za vyřízení stížnosti. Zde se soud jednoznačně shoduje se žalobkyní v odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 Ans 5/2011-104, ve kterém Nejvyšší správní soud žádným způsobem nerozlišoval při konstatování kombinovaného charakteru stížnosti mezi důvody, pro kterou je stížnost podána, tedy mezi jednotlivými ustanoveními § 16a odst. 1 písm. a)-c) informačního zákona.
9. Kombinovaný charakter stížnosti předznamenává, že v případě, kdy měla žalobkyně za to, že nebyla její žádost o informace vyřízena úplně a žalovaný (správní orgán prvního stupně) byl nečinný v určité části předmětu žádosti, byl vůči němu vyčerpán prostředek ochrany proti nečinnosti.
10. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
11. Aktivní legitimace žalobce je tak spojena jednak se subjektivním přesvědčením žalobce, že žalovaný správní orgán je nečinný, a dále s tím, že došlo k vyčerpání prostředků ochrany před nečinností správního orgánu.
12. Podaná žaloba evidentně směřuje proti tvrzené nečinnosti žalovaného – Energetického regulačního úřadu, nikoliv proti nečinnosti jeho Rady, jako nadřízeného orgánu prvostupňového povinného subjektu. Proti nečinnosti Energetického regulačního úřadu žalobkyně brojila a evidentně má za to, že tato tvrzená nečinnost nebyla odstraněna. Posouzení toho, zda je nadále žalovaný nečinný, nebo zda v důsledku vyřízení stížnosti žalobkyně byla nečinnost odstraněna, není otázkou posouzení přípustnosti žaloby, nýbrž otázkou jejího věcného posouzení, jakkoliv důsledkem věcného posouzení žaloby může být závěr o tom, že stížnost byla vyřízena, žalovaný není nečinný a žalobkyně měla brojit proti rozhodnutí o vyřízení žádosti o informace, tj. ve skutečnosti jí svědčil jiný prostředek ochrany. Soud v tomto smyslu vnímá určitou problematicnost důsledků kombinovaného charakteru stížnosti dle informačního zákona, nicméně bylo pouze na žalobkyni, jaký procesní postup zvolí a ochranu jakých práv bude po soudu žádat. Z podané žaloby plyne jednoznačné přesvědčení žalobkyně, že její žádost o informace nebyla vyřízena a tomu odpovídá i volba prostředků ochrany, které u soudu uplatnila.
13. Žaloba je s ohledem na uvedené podle názoru soudu přípustná, nicméně předmětem řízení před soudem, a tedy otázkou posouzení důvodnosti žaloby, je pouze otázka, zda byl nebo nebyl vyčerpán předmět žádosti o poskytnutí informace, a to buď žalovaným, nebo jeho nadřízeným orgánem. Otázku důvodnosti žádosti o poskytnutí informace soud obecně nemusí v případě nečinnosti žaloby zkoumat, neboť toto nesouvisí s tím, zda byl předmět žádosti vyčerpán.

b) K doručení rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu o stížnosti žalobkyně

14. Soud předně konstatuje, že tvrzení žalobkyně obsažené v replice k vyjádření žalovaného o tom, že jí nebylo doručeno rozhodnutí Rady o vyřízení její stížnosti, považuje minimálně za problematické. Soud se shoduje se žalobkyní v tom, že pro doručování písemností platí i v režimu informačního zákona pravidla, která jsou obsažena ve správním řádu. Povinnému subjektu proto nic nebrání v tom, doručovat žadateli na jeho elektronickou adresu, pokud ji uvede jako svoji adresu doručovací (§ 20 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), avšak správní spis musí v případě rozhodnutí obsahovat potvrzení o tom, že zásilka byla doručena (§ 19 odst. 7 správního řádu).
15. V nyní posuzované věci žalobkyně komunikovala s Energetickým regulačním úřadem výlučně prostřednictvím emailu, sama uváděla jako svoji doručovací adresu email X. Sama žalobkyně, dle obsahu žaloby i správního spisu, povinnému subjektu potvrzení o přijetí podání Energetického regulačního úřadu nezasílala. Ze správního spisu tak lze dovodit pouze potvrzení doručení listiny č. j. 09615-3/2020-ERU, a to v rámci stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace sepsané dne 22. 11. 2020 v Písku, odeslané z emailu X na podatelnu žalovaného, kterému bylo toto podání doručeno téhož dne. Samotnou stížnost lze jednoznačně považovat za potvrzení doručení uvedeného podání žalovaného, neboť samotná žalobkyně ve stížnosti výslovně uvádí: „*Povinný subjekt zaslal reakci na žádost dne 18/11/2020 v 11:30 hod., pod č.j. 09615-3/2020-ERU.*“ a následně ve stížnosti uvedla přesný text citovaného podání žalovaného.
16. S ohledem na to, jak probíhala vzájemná komunikace žalobkyně a žalovaného, vč. Rady žalovaného, má soud pochybnosti o tom, že by zrovna jedna listina, a to rozhodnutí Rady ze dne 8. 12. 2020, nebyla žalobkyni doručena. Správní spis obsahuje kromě samotného rozhodnutí i protokol o hlasování a obsah správního spisu neobsahuje žádné indicie, které by zpochybňovaly jeho věrohodnost. Nicméně nelze vyloučit to, že rozhodnutí nebylo žalobkyni doručeno a je procesním pochybením Rady Energetického regulačního úřadu, že nevyžadovala potvrzení o doručení rozhodnutí. Případné pochybnosti o doručení rozhodnutí Rady jdou proto na vrub Rady žalovaného, neboť ze správního spisu nelze mít doručení rozhodnutí ze dne 8. 12. 2020, č. j. 09615-6/2020-ERU, za beze zbytku prokázané.
17. V nyní posuzované věci ovšem nejde o přezkum rozhodnutí Rady žalovaného ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., ale o posouzení toho, zda byl žalovaný, tj. Energetický regulační úřad ve věci nečinný, tedy zda poskytl nebo neposkytl žalobkyni požadované informace. Jak soud uvedl výše k otázce přípustnosti žaloby, pro toto řízení je ve vztahu ke stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace podstatná ta část jejího kombinovaného charakteru, která představuje prostředek ochrany proti nečinnosti. V tom případě ale není podstatné, jestli vyřídil nadřízený orgán povinného subjektu takový prostředek ochrany, ale to, zda byl nebo nebyl žalovaný, tj. povinný subjekt nečinný už při původním vyřízení žádosti. Pokud by chtěla žalobkyně brojit proti nečinnosti Rady při vyřízení její stížnosti, musela by tak učinit samostatně. Nadřízený orgán povinného subjektu je vázán svojí vlastní lhůtou dle § 16a odst. 7, dle které má o stížnosti rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena. Pokud tak neučiní je ve svém vlastním prodlení s vyřízením stížnosti. Žalobkyně výslovně v replice uvedla, že nebrojí proti nečinnosti Rady, ale proti nečinnosti žalovaného.

18. Zároveň soud považuje za vhodné zdůraznit ve vztahu k vyřízení stížnosti ze dne 22. 11. 2020, že nejpozději z vyjádření k žalobě se žalobkyně dozvěděla, že rozhodnutí Rady o její stížnosti bylo vydáno.

c) K nečinnosti žalovaného

19. Z obsahu jednotlivých podání žalobkyně, a to jak ve správním řízení, tak i v řízení před soudem, je zcela zřejmé, že do podané žádosti a zejména do navazujících podání promítá svou osobní interní zkušenost z fungování Energetického regulačního úřadu. Z celého obsahu správního spisu plyne, že žalobkyni vlastně nejde o to, aby ji žalovaný poskytl informaci, kterou žalovaný považuje za správnou, ale o to, aby ji poskytl takovou informaci dopředu odpovídající její (pravděpodobně předem jasné) představě o tom, jakou informaci by ji měl žalovaný poskytnout.
20. Podle názoru zdejšího soudu byly žalobkyni poskytnuty odpovědi na její otázky. Z podaných stížností na postup žalovaného a z podané žaloby plyne především subjektivní přesvědčení žalobkyně o kvalitě informací, které jí byly poskytnuty, a zejména v případě informace k bodu 4. žádosti pak i hodnocení otázky vzniku škody.
21. V případě tvrzené nečinnosti má žalobkyně za to, že neobdržela odpovědi na otázky č. 1), 2), 3) a 4) a v návaznosti na otázku č. 4) ani odpovědi na související otázky č. 5) až 8). Obsah žaloby v tvrzení o nečinnosti kopíruje obsah stížnosti ze dne 22. 11. 2020. Soud má nicméně za to, že již žalovaný poskytl žalobkyni požadovanou informaci. Soud v této souvislosti nehodnotí kvalitu poskytnuté informace, ale pouze to, zda byl předmět žádosti vyčerpán.

c.1) Zodpovězení otázky č. 1

22. Nejprve požadovala žalobkyně odpověď na otázku „*kolik státních zaměstnanců zařazených k výkonu služby v povinném subjektu, popř. zaměstnanců povinného subjektu a kolik členů Rady se celkem podílelo na úkonech souvisejících s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení a které osoby konkrétně to byly*“.
23. Žalovaný na tuto otázku odpověděl: „*Na úkolech ERÚ v souvislosti s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019 u nadřízeného služebního orgánu se žalobou žadatelky proti nečinnosti se podílela Mgr. Ing. L. K. – Vyjádření pro MV ze dne 17.4.2020, Mgr. J. K. – Vyrozumění o rozhodnutí ve věci žádosti o proplacení služby přesčas ze dne 13.8.2020, a Mgr. J. M. – Vyjádření k žalobě na ochranu proti nečinnosti ze dne 10.8.2020. Rada ERÚ se na úkonech souvisejících s námitkou nečinnosti nepodílela.*“
24. Nečinnost žalovaného odůvodňuje žalobkyně tím, že „*Nicméně o celkovém postupu ve věci žaloby musela rozhodnout Rada ERÚ, kterým byla žalovanou stranou. S žalobou a podklady se musela Rada seznámit, a tudíž se ve věci žaloby museli jednotliví členové Rady ERÚ, resp. Rada musela časově angažovat. Uvedení zaměstnanci tak nebyli kompetentní rozhodnutí o postupu ve věci žaloby jakkoliv rozhodovat, a proto nelze akceptovat tvrzení povinného subjektu, že se Rada ERÚ na úkonech souvisejících s vyřízením žádosti ... nijak nepodílela.*“

25. Podle názoru soudu se důvody tvrzené nečinnosti v případě otázky č. 1 zcela míjejí s tím, jaké informace se žalobkyně dožadovala. Soud si dovolil rozdělit požadovanou informaci na jednotlivé otázky, které žalobkyně požadovala, a obdobně i odpověď žalovaného a dospěl k následujícímu.
26. Žalobkyně požadovala odpovědi na otázky:
Kolik státních zaměstnanců zařazených k výkonu služby v povinném subjektu, popř. zaměstnanců povinného subjektu se celkem podílelo na úkonech souvisejících s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení?
Kolik členů Rady se celkem podílelo na úkonech souvisejících s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení?
Které osoby konkrétně to byly?
27. Žalovaný odpověděl následovně:
Na úkonech ERÚ v souvislosti s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019 u nadřízeného služebního orgánu se žalobou žadatelky proti nečinnosti se podílela Mgr. Ing. L. K. – Vyjádření pro MV ze dne 17.4.2020, Mgr. J. K. – Vyrozměnění o rozhodnutí ve věci žádosti o proplacení služby přesčas ze dne 13.8.2020, a Mgr. J. M. – Vyjádření k žalobě na ochranu proti nečinnosti ze dne 10.8.2020.
Rada ERÚ se na úkonech souvisejících s námitkou nečinnosti nepodílela.
28. Žalobkyni tak byla podle názoru soudu poskytnuta kompletní informace na položené otázky. Žalobkyně požadovala sdělení počtu státních zaměstnanců, případně zaměstnanců žalovaného, kteří se podíleli na úkonech žalovaného. Odpovědi se jí dostalo, neboť žalovaný sdělil konkrétní osoby, které se na jednotlivých úkonech podílely. Je pravdou, že nebyl sdělen údaj o počtu zaměstnanců, nicméně je zjevné, že tyto osoby byly tři. Z užití spojovacího výrazu *případně* je zřejmé, že mezi státním zaměstnancem a zaměstnancem žalovaného je alternativní vztah, tudíž fakt, že žalovaný neuvedl konkrétní postavení jednotlivých osob, není pro poskytnutí informace z pohledu soudu podstatné. Zároveň žalovaný poskytl informaci, že se na úkonech nepodílela Rada ERÚ.
29. V podané žalobě nebrojí žalobkyně proti tomu, že by nečinnost žalovaného spočívala v neposkytnutí jmen členů rady. Jediný důvod, který uvádí, že se na úkonech v souvislosti s nečinností žalovaného musela Rada ERÚ podílet. Mezi žalovaným a žalobkyní existuje spor o obsah poskytnuté informace, neboť poskytnutí negativní informace, tj. že se na dotčených úkonech Rada ERÚ nepodílela, jednoznačně vylučuje možnost sdělení kolik členů Rady ERÚ (a jména konkrétních členů Rady) se na dotčených úkonech podílelo. Žalobkyně se domáhá poskytnutí jiné informace, než která jí byla poskytnuta, tudíž považuje jí poskytnutou informaci za nesprávnou, jakkoliv tvrdí, že jí byla poskytnuta neúplná informace. Z pohledu soudu byl předmět dotazu vyčerpán, přičemž správnost poskytnutých informací není soud oprávněn posuzovat v rámci nečinností žaloby, aniž by prováděl rozsáhlá šetření u fungování Energetického regulačního úřadu, což je s ohledem na povahu dotazu prakticky nereálné, jelikož soud nemůže domýšlet za žalobkyni, co všechno považuje za „související úkony“, neboť *ad absurdum* by mohl být dotaz interpretován i tak, že by měly být poskytnuty informace o tom, kdo zajistil v souvislosti

s úkony souvisejícími s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení úklid kanceláří apod.

30. Žalobkyni byly poskytnuty relevantní informace v souvislosti s otázkou č. 1 a žalovaný tak v této souvislosti nebyl nečinný.

c.2) Zodpovězení otázky č. 2

31. Dále požadovala žalobkyně odpověď na otázku „*kolik hodin státní zaměstnanci zařazení k výkonu služby v povinném subjektu, popř. zaměstnanci povinného subjektu a členové Rady celkem strávili při provádění úkonů souvisejících se žádostí o proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení*“.
32. Žalovaný na tuto otázku odpověděl tak, že „*Tyto časové údaje povinný subjekt neeviduje, nicméně lze k požadavku žadatelky odhadnout, že Ing. L. K. cca 1 hodinu, Mgr. J. K. cca 1 hodinu, Mgr. M. cca 0,5 hodiny.*“
33. Nečinnost žalovaného odůvodňuje žalobkyně tím, že „*Shodně jako u odpovědi na otázku č. 1 žádosti povinný subjekt zcela ignoroval zapojení Rady – viz argumentace k otázce č. 1 žádosti. Ohodnocení časové náročnosti u uvedených státních zaměstnanců se také jeví jako výrazně podhodnocené, nicméně to žalobkyně nerozporuje.*“
34. Žalobkyně samotná odkazuje na způsob vyřízení žádosti o informace v části odpovědi na otázku č. 1 a stejně tak i soud nutně posoudil tento žalobní bod shodně, jako v případě tvrzené nečinnosti u otázky č. 1. Opětovně fakticky existuje spor mezi žalovaným a žalobkyní o obsah poskytnuté informace, neboť žalobkyni byla poskytnuta ohledně stráveného času informace pouze k osobám, o kterých žalovaný tvrdil, že se na úkonech ERÚ podílely. Pokud tedy v první otázce žalovaný poskytl negativní informaci ohledně podílu členů Rady na úkonech ERÚ, tj. že se na dotčených úkonech Rada ERÚ nepodílela, nemohl logicky poskytnout ani informace o stráveném času na úkonech v souvislosti s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení.
35. Žalobkyně se domáhá poskytnutí jiné informace, než která jí byla poskytnuta, tudíž považuje jí poskytnutou informaci za nesprávnou, jakkoliv tvrdí, že jí byla poskytnuta neúplná informace. Z pohledu soudu byl předmět dotazu vyčerpán, přičemž správnost poskytnutých informací není soud oprávněn posuzovat v rámci nečinností žaloby.
36. Žalobkyni byly poskytnuty relevantní informace v souvislosti s otázkou č. 2 a žalovaný tak v této souvislosti nebyl nečinný.

c.3) Zodpovězení otázky č. 3

37. Dále požadovala žalobkyně odpověď na otázku „*jaké byly celkové náklady na plat státních zaměstnanců zařazených k výkonu služby v povinném subjektu, popř. zaměstnanců povinného subjektu a členů Rady vynaložené na provedení úkonů souvisejících se žádostí o opatření proti nečinnosti rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU a žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení*“.
38. Žalovaný na tuto otázku odpověděl tak, že „*Vzhledem k informaci v bodu 2, lze odhadnout, že náklady na platy uvedených státní zaměstnanců a odhadnutý pracovní čas činily cca 2 000 Kč.*“
39. Nečinnost žalovaného odůvodnila žalobkyně tím, že „*Shodně jako u odpovědi na otázku č. 1 a 2 žádosti povinný subjekt poskytl neúplnou odpověď, když opomenul skutečnost, že Mgr. Ing. K., Mgr. K., ani Mgr. M. nebyli kompetentní ve věci žaloby jakkoliv rozhodovat, a proto nelze akceptovat tvrzení povinného subjektu, že se Rada na úkonech souvisejících s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žalobkyně proti nečinnosti Rady nijak nepodílela.*“
40. Soud opětovně jako v případě tvrzené nečinnosti u otázky č. 1 i č. 2 musí konstatovat, že opětovně fakticky existuje spor mezi žalovaným a žalobkyní o obsah poskytnuté informace, neboť žalobkyni byla poskytnuta ohledně celkových platových nákladů informace pouze k osobám, o kterých žalovaný tvrdil, že se na úkonech ERÚ podílely. Pokud tedy v první otázce žalovaný poskytl negativní informaci ohledně podílu členů Rady na úkonech ERÚ, tj. že se na dotčených úkonech Rada ERÚ nepodílela, nemohl logicky poskytnout ani informace o platových nákladech na členy Rady ERÚ v souvislosti s úkony s vyřízením žádosti o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU podané u nadřízeného služebního orgánu a se žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení.
41. Žalobkyně se domáhá poskytnutí jiné informace, než která jí byla poskytnuta, tudíž považuje ji poskytnutou informaci za nesprávnou, jakkoliv tvrdí, že jí byla poskytnuta neúplná informace. Z pohledu soudu byl předmět dotazu vyčerpán, přičemž správnost poskytnutých informací není soud oprávněn posuzovat v rámci nečinnosti žaloby.
42. Žalobkyni byly poskytnuty relevantní informace v souvislosti s otázkou č. 3 a žalovaný tak v této souvislosti nebyl nečinný.

c.4) Zodpovězení otázky č. 4

43. Dále požadovala žalobkyně odpověď na otázku „*jaká celková škoda České republiky v důsledku vynaložených nákladů na provedení úkonů souvisejících se žádostí o opatření proti nečinnosti Rady v řízení vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU a žalobou žadatelky proti nečinnosti Rady v tomto řízení a nákladů soudního řízení vznikla*“.
44. Žalovaný na tuto otázku odpověděl, že „*ERÚ neeviduje žádnou škodu způsobenou České republiky ve smyslu žádosti žadatelky.*“
45. Žalobkyně spatřovala nečinnost žalovaného v tom, že „*Odpověď, že ERÚ (povinný subjekt) žádnou škodu neeviduje, nelze akceptovat. Jakkoli povinný subjekt uvádí, že žádnou vzniklou*

škodu neeviduje, a tudíž ji ani nebude projednávat škodní komise, neznamená, že škoda nevznikla/neexistuje. Žalobkyně opakuje, že žádosti žalobkyně bylo opatřením náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 27. 4. 2020, č. j. MV-13036-13/OSK-2020 jakožto nadřízeného služebního orgánu Radě Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada“) uloženo, aby ve lhůtě 10 dnů ode dne doručení vyjádření žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí, případně od marného uplynutí lhůty k tomu vyjádření, vydala rozhodnutí v řízení o žádosti žalobkyně o proplacení služby přesčas vedeném pod sp. zn. 12254/2019-ERU, kterou žalobkyně vykonala v roce 2016, 2017, 2018 a 2019. ... Rada závazný pokyn nadřízeného služebního orgánu nerespektovala ... Žalobkyně se proto žalobou proti nečinnosti Rady podanou u Krajského soudu v Brně domáhala, aby soud uložil Radě povinnost vydat rozhodnutí ... Krajský soud v Brně ... uložil ... povinnému nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 200 Kč plus DPH.“ Podle žalobkyně je evidentní že jednáním Rady vznikla České republice škoda ve výši 11 200 Kč plus DPH a dále škoda ve výši nejméně 2 000 Kč spočívající v nákladech na plat zaměstnanců, kteří prováděli související úkony u žalovaného a nevyčíslená škoda spočívající v nákladech na plat členů Rady

46. Soud s interpretací odpovědi žalovaného na žádost o informace, kterou přenesla žalobkyně v podané žalobě, nesouhlasí z několika důvodů. Základním problémem je, že žalobkyně požaduje po žalovaném stejné hodnocení vzniku a existence škody, které považuje za správné ona.
47. Platné a účinné znění zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nezakládá povinnost státu vymáhat každou škodu po osobách, které ji (potenciálně) způsobily. Naopak § 15 a 16 citovaného zákona jasně odkazují na *možnost* požadovat regresní úhradu škody na úředních osobách. Samozřejmě platí, že základním předpokladem pro regresní náhradu je závěr o vzniku škody. Citovaný zákon sice předpokládá (§ 31), že náklady řízení představují škodu, nicméně tento závěr platí pouze ve vztahu stát vs. poškozený. Pokud Energetický regulační úřad nepovažoval náklady v souvislosti s udělenou výtkou za škodu, která by mu vznikla, tak ho nelze prostřednictvím žádosti o informace nutit k tomu, aby svůj právní názor změnil. Je zjevné, že pokud žalovaný zaujal právní názor, že mu žádná škoda nebyla způsobena, je zřejmé, že nemohl na podanou žádost o informace odpovědět jinak, než že žádnou škodu neeviduje. V rámci této žaloby není soud jakkoliv oprávněn hodnotit právní závěry o žalovaného o existenci škody, neboť předmětem řízení je pouze a jedině hodnocení toho, zda byla žalobkyni poskytnuta informace.
48. V té souvislosti by nebyl zákonný postup, kterým by žalovaný žádost o informace odmítnul. K odmítnutí žádosti o informace by měl žalovaný přistoupit v případě, že by danou informací nedisponoval nebo se jednalo o vytváření nové informace. Nic z toho však neplatí v projednávané věci. Žádosti o informace se žalobkyně domáhala sdělení „*jaká celková škoda České republice ... vznikla*“. Je zřejmé, že žalovaný disponoval informací o škodě, která mohla České republice vzniknout s tím, že podle jeho právního názoru škoda nevznikla, což plyne z odpovědi, že žádnou škodu neeviduje. Jestliže žalovaný touto informací disponoval, nejednalo se o situaci, kdy by musel vytvářet novou informaci.
49. Odpověď žalovaného nelze posuzovat izolovaně, neboť skutečnost, zda škoda *vznikla*, je objasňována i v souvisejících odpovědích na otázky 5 až 8. Z odpovědi na ot. 5 „ERÚ

žádnou škodu České republice ve smyslu žádosti neeviduje, není proto důvodu k jejímu projednávání.“ lze dovodit, že škoda nevznikla, neboť vzniklou škodu musí škodní komise projednat. Z odpovědi na ot. 6 „viz bod 4 a 5, škodní komise projednává výhradně vzniklou škodu.“ je jednoznačně zřejmý názor žalovaného, že mu v souvislosti s projednáváním výtky žádná škoda nevznikla *à contrario*. Obdobně pak z odpovědi na otázky 7 a 8 plyne stejný závěr. Je tedy zřejmé, že závěr žalovaného je ten, že neexistuje v souvislosti s výtkou žalobkyni žádná škoda, a proto žádnou škodu ani neeviduje.

50. Soud proto dospěl po vyhodnocení odpovědí žalovaného k závěru, že po zjištění, že není u žalovaného evidována žádná škoda v souvislosti s výtkou žalobkyni (resp. že tato škoda vůbec nevznikla), byla žalobci tato informace poskytnuta. Poskytnutá informace je v souladu se žalovaným tvrzeným stavem věci a jde o vyčerpávající odpověď na dotaz žalobce. Nelze tvrdit, že by informace poskytnuty nebyly a že měl povinný subjekt vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Je přitom zcela nerozhodné, zda postup povinného subjektu, o němž byl žalobce takto informován, je nebo není v souladu s právními předpisy (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 A 62/2012-141).

c.5) K ostatním otázkám žádosti

51. S ohledem na uvedené neshledal soud důvodné ani námitky ve vztahu k poskytnutí informací k otázkám č. 5 až 8, neboť v nich vycházela žalobkyně z předpokladu, že vznikla České republice škoda v souvislosti s udělením výtky její osobě a v souvislosti s navazujícími řízeními.

c.6) Závěrem

52. S ohledem na obsah soudního spisu je zřejmé, že žalovaný nezaslal odpověď na žádost žalobkyně o informace v zákonem stanovené lhůtě a byl tak nečinný. Svou nečinností ale odstranil dne 18. 11. 2020, kdy doručil žalobkyni vyřízení její žádosti o informace. Doručení vyřízení žádosti potvrdila samotná žalobkyně.
53. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 4 As 12/2017-21, jsou při posuzování nečinnosti možné tři alternativy „(1) Povinný orgán poskytne všechny informace, čímž žádost vyřídí a není nečinný; (2) povinný orgán vydá rozhodnutí o odmítnutí či částečném odmítnutí poskytnutí informací [§ 14 odst. 5 písm. b), popř. § 15 zákona č. 106/1999 Sb.], anebo žádost odloží [§ 14 odst. 5 písm. a) a c), popř. § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb.], což také vylučuje nezákonnou nečinnost; anebo (3) povinný orgán v zákonem předepsané lhůtě neposkytne veškeré informace ani o žádosti zákonem předepsaným způsobem nerozhodne, a stane se tak nečinným.“ Zároveň ale platí povinnost soudu posuzovat věc podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí soudu (srov. § 81 odst. 1 s.ř.s.). Jelikož se soud neztotožnil s názorem žalobkyně, že by byl žalovaný ve věci i po poskytnutí informací podáním ze dne 18. 11. 2020 nečinný, dospěl proto k závěru, že žalovaný nebyl nečinný ani před podáním žaloby.
54. Zároveň soud konstatuje, že poskytnutí informací ze strany žalovaného bylo ke stížnosti na postup žalovaného doplněno rozhodnutím Rady žalovaného, přičemž soud považuje poskytnutí informací žalobkyni ve spojení rozhodnutí Rady žalovaného a vlastního

poskytnutí informace žalovaným za úplné. Uvedené rozhodnutí Rady je součástí správního spisu a ze správního spisu zároveň vyplývá, že bylo žalobkyni odesláno. Jakkoliv je mezi účastníky řízení sporné, zda bylo uvedené rozhodnutí Rady žalobkyni doručeno, není podstatné, jakým způsobem posoudila Rada Energetického regulačního úřadu nečinnost žalovaného, neboť žalovaný nebyl od poskytnutí informací podáním ze dne 18. 11. 2020 nečinný. Soud pouze *obiter dictum* uvádí, že Rada Energetického regulačního úřadu dospěla ve svém rozhodnutí k v podstatě shodným závěrům ohledně částečné nečinnosti žalovaného jako zdejší soud v tomto rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

55. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný poskytl žalobkyni informaci v úplném rozsahu a není proto nečinný. Soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 81 odst. 3 s.ř.s. zamítnout.
56. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu